

Eliminera Alice

Jag håller i Alice hand med ett krampaktigt grepp och undrar om jag någonsin kommer kunna släppa taget. Alice har varit en del av mitt liv så länge nu att jag känner mig skyldig för att inte vilja ha henne kvar. Alltid får jag höra hur lika vi är men jag vill inte vara som Alice. Men hur lämnar man någon som varit vid sin sida hela ens liv? Hon kastar ett enormt leende mot mig och jag tvingas besvara det. Alice vägrar att inse det men vi är inte så lika längre, hon försöker få mig att stanna som hennes kopia, så som det alltid varit. Men jag vet vem jag är, och det är inte någon som Alice. En tanke kommer men jag viftar bort den. Så vi går in genom porten till skolans bottenvåning och alla stirrar på oss. På mig. Alice greppar mina axlar och vänder mitt ansikte mot hennes.

- Det är okej Alex, låt mig vara ansiktet utåt. Vi håller ihop, de kan inte döma dig om de bara ser mig.

Jag nickar trots att den tanken känns obskyr, jag är väl ändå min egen person? Jag är medveten om att jag är ny på den här skolan och kanske inte är som alla andra, definitivt inte som Alice, men ändå så bränner alla blickarna som kastas på mig och jag gör som Alice säger. Gömmer mig bakom henne och försöker att hålla mig så liten och tyst som möjligt. Alice får syn på en grupp tjejer med tajta magtröjor och mjukisbyxor i diverse färger som är lite för hårt knutna i magen, hon går fram till dem. De ser ut som kopior av varandra, och av Alice. De är allt jag försökt att inte vara. Men det verkar som att jag tillhör Alice så jag ler från min position ett par meter bort och väntar på att de ska komma hit och att Alice ska presentera mig. Men det händer inte. Jag bestämmer mig för att gå bort till dem istället men de är mitt i en konversation och behandlar mig som luft. Som att jag inte finns. Jag låter det vara så. Jag finns inte. Inte här.

- Det där var väl en underbar första dag Alex? Tycker du inte?

Vi promenerar fram över den grusiga asfaltsvägen och jag suckar, försöker hålla det diskret men jag tror att hon märker mitt missnöje.

- Jo, tack Alice.

Hon förtjänar att genomsåda min totala misär, men jag vill ändå inte göra henne besviken. Det är trots allt Alice skola, som hon gått i flera år, det är hennes vänner. Hennes allt. Jag kan väl inte förvänta mig att få ta så stor plats när jag beträder hennes mark. Hon låter mig vara med, jag måste vara tacksam för det. Jag önskar bara att jag kunde få mer plats, spela en större roll. Försöka är vad jag måste göra. Det är bara den lilla detaljen att jag inte vet på vilket sätt jag ska försöka. Ska jag försöka passa in? Ska jag försöka vara mig själv? Eller ska jag bara lyssna på all skit Alice säger och försöka vara ingen alls?

I Alice rum hittar jag den bruna ögonskuggan. Jag tar den snedskurna borsten och drar den över min underläpp och haka och kinder vilket skapar illusionen av ansiktsbehåring. Jag ler åt mig själv i spegeln, till mitt riktiga jag, eller i alla fall till den jag vill bli. Men när jag hör steg närma sig dörren fryser jag till innan jag drar av papper från toalettpappersrullen och gör ett tappert försök att torka bort min mustasch.

- Vad gör du?!

Alice röst utstrålar så mycket avsky att jag blir rädd.

- Eh...
- Sluta bara med det där. Har jag inte varit tydlig nog? Bete dig som jag gör, då kommer allt lösa sig. Jag försöker bara skydda dig Alex, håll dig bara bakom mig. När folk ser oss måste de se mig först. Det vet du också. Vad skulle mamma och pappa säga om de visste att du höll på med sådan här skit?

Hon hämtar läppglanset hon letade efter och lämnar rummet igen. Det värsta är att hon har rätt. Jag kan inte visa mig såhär för någon alls. Jag är en så jävla dålig syster, en så jävla dotter. Kanske för att jag egentligen är en son, en bror. Kanske för att jag inte kan vara den jag är kring de jag älskar, för helt ärligt så vet jag inte om de fortfarande skulle älska mig om de faktiskt kände mig. Jag går bara och lägger mig för att invänta en ny dag, ännu en dag att leva som någon jag faktiskt inte är. Under den stunden som passerar från att jag drar täcket över huvudet, släcker lamporna och sluter ögonen till den stunden jag faktiskt somnar hinner ungefär en kvarts miljon tankar rusa genom mitt huvud. Men jag kan bara urskilja ett par få. De inkluderar bland annat tanken från imorse. Fast de tankarna skulle jag nog aldrig kunna upprepa. Inte om Alice ska fortsätta vara vid liv.

Solen skiner in rakt i mitt ansikte. Kisande sätter jag mig upp i sängen och tankarna dröjer kvar. Jag vill inte agera på dem, jag kan inte göra så mot Alice. Även om det är vad som skulle vara bäst för mig. Jag begraver mina tankar längst bak i skallen och hoppas att de ska tyna bort under dagen. Allt i skolan går till precis som det gjorde igår. Jag lever i Alice skugga, utan mod nog att ta någon plats. Det här kommer ta kål på mig om det fortsätter. Det är jag eller Alice. Man ska prioritera sig själv men inte vara självisk. Man ska våga vara den man är men får inte sticka ut för mycket för då blir man konstig. Allt Alice någonsin har lärt mig är att man ska passa in så mycket man kan och synas så lite som möjligt. Men varför ska jag lyssna på en ytlig sextonåring som ändå inte kommer att finnas så länge till? Tankarna är kvar, och med tanke på min egen överlevnad måste jag nog agera på dem.

Det är en väldigt vacker dag. I alla fall om man tror på att värme och solsken för med sig glädje. Jag känner nog inte lyckan det ska giva, för jag är otroligt rädd. Men ändå lättad på något sätt. Jag vet att jag kommer förstöra Alice liv idag, och det jag tänker göra kommer jag aldrig kunna ta tillbaka. Men det är vad som är bäst för mig, och min relation till Alice är så svag den kan bli, jag vill inte ens ha kvar henne i mitt liv längre. Jag vill att hon ska försvinna. Det är det jag ska se till att hon gör också. Denna gång med självförtroende målar jag på en mustasch av ögonskugga, sätter på en skjorta för festlighetens skull. Drar några tag med borsten genom håret innan jag bestämmer mig för att hämta kökssaxen. Blonda lockar faller till marken och för varje hårstrå som abrupt klipps av så känner jag mig mer fri. Jag övar i spegeln. "Hej mitt namn är Alex" Nej. "Surprise, inte en tjej" Eh. "Jag heter Alex, jag är en pojke och jag hoppas att ni kan acceptera mig för den jag är" Ingenting känns rätt, men jag tror aldrig att det här kan kännas helt perfekt. Jag har aldrig visat den här delen av mig själv för någon. Men den värker inom mig efter att få komma ut. Precis som den har gjort så länge. Det är dags nu.

- Hej, jag heter Alex!

Jag sträcker fram min hand till Alice kompisar men ingen tar den. De ser extremt förvirrade ut.

- Vart är Alice?

Plötsligt blir min andning snabbare och snabbare, jag har svårt att få luft. Jag kan inte göra det här. Med så raska steg jag bara vågar ta går jag därifrån. Jag får sätta mig i ett hörn längst ner i korridoren och lutar mig mot de blåa skåpen. Ber för att ingen ska komma och hitta mig där. Det är då Alice kommer rusande mot mig.

- Vad fan tror du att du håller på med?!

Jag andas in och ut. In och ut. Sedan tittar jag på henne. Mina ögon vattnas upp men jag torkar bort tårarna innan de hinner falla.

- Alice, du vet vem jag är, och det är inte du. Jag är inte du på något sätt. Jag orkar inte leva i förnekelse längre. Du måste släppa taget om mig, eller snarare så måste jag släppa dig.
- Vad skulle mamma och pappa säga? Du kan inte göra så mot dem.

Jag suckar.

- Jag vet inte vad de kommer säga, men jag vet att jag inte överlever så här länge till. Alice säger inte ett ord till mig på resten av dagen, så när vi kommer hem vet jag att det är dags att eliminera henne från existens.

Vi kommer in i vardagsrummet, mamma tittar på mig, på oss.

- Vad har du gjort med håret Alice?

Jag ser min reflektion i vitrinskåpet och sväljer. Jag är inte Alice längre. Så jag pekar mot henne, mot Alice, alltså rakt mot mitt eget hjärta. Jag pekar och skriker för det finns inget sätt jag kan göra för att hålla mig lugn just nu.

- Det där är inte jag! Jag heter inte Alice, även om ni känner mig som det. Jag är inte någon "normal" tjej som passar in överallt och är allt ni ber henne att vara. Det här är jag, jag heter Alex, jag är en kille och jag har nog aldrig varit Alice. Inte på riktigt. Den ni känner mig som, Alice, har fått dölja mig alldeles för länge nu. Så ta mig som den jag är. Eller som vad ni vill egentligen. Bara det inte är Alice.

Jag bryter ihop. Totalt. Egentligen vet jag inte varför, för ingen verkar ha en särskilt stark reaktion. Men Alice, som står bredvid mig, eller i mig, tynar sakta bort. Alice och jag var väl samma person, men inte numera. Nu är jag jag, och jag är redo att vara jag. Mamma kommer fram och kramar mig och viskar till mig där fångad i hennes armar.

- Okej, Alex.

Hon släpper mig och ler.

- Men vi måste låta en frisör fixa den där frisyren.

Hon rufsar runt i mitt hår och vi skrattar. Pappa kommer fram och lägger sina händer på mina axlar.

- Du vet att jag alltid hoppades på en son.

I precis det här ögonblicket är allt perfekt, men vad ska jag göra med Alice? Hon har varit med mig, eller snarare i mig, under hela mitt liv. Jag vet att Alice inte är redo att gå. Jag vet att hon vill stanna kvar, samtidigt som jag vet att jag inte kan låta henne göra det. Jag är fortfarande Alice för många personer, men jag vet att jag har modet till att ändra det. Hon kommer nog komma och besöka mig i stunder, för helt ärligt kommer nog den delen av mig

som hon var alltid att stanna kvar. För vi är delvis våra minnen och våra erfarenheter, och så mycket av det jag har varit med om har jag varit med om som Alice. Men jag tänker inte låta henne styra mitt liv längre. Livet är för kort för att leva det genom någon annan. Jag vill leva som mig själv från och med nu. Det kommer jag att göra. Därför måste jag fortsätta eliminera Alice.